

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellanten,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 06/394 en 06/416 van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, van
25 januari 2007 in de gedingen tussen:

appellanten

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 16 juli 2003 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) aanvragen van appellanten om hun een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij onderscheiden besluiten van 17 november 2005 heeft de minister de daartegen door appellanten gemaakte bezwaren ongegrond verklaard. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 25 januari 2007, verzonden op 8 februari 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, (hierna: de rechtbank) de daartegen door appellanten ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben appellanten bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 1 maart 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 19 maart 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een reactie ingediend.

Bij brief van 27 juni 2007 hebben appellanten een nader stuk ingediend. Desgevraagd heeft de staatssecretaris daarop bij brief van 10 juli 2007 gereageerd.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van de Vw 2000, met dat oordeel volstaan.

2.2. Bij voormelde brief van 27 juni 2007 hebben appellanten de Afdeling verzocht om bij de beoordeling van het hoger beroep een door hen overgelegde brief van de staatssecretaris van 26 juni 2007 te betrekken.

Nu de rechtbank voormelde brief van de staatssecretaris niet bij de toetsing van de besluiten van 17 november 2005 heeft kunnen betrekken, de aangevallen uitspraak object van hoger beroep is en deze brief niet met het oog op het thans voorliggende hoger beroep is opgesteld, kan deze niet bij de beoordeling daarvan worden betrokken.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. T.M.A. Claessens, Voorzitter, en
mr. H. Troostwijk en mr. P.A. Offers, Leden, in tegenwoordigheid van
mr. J.J. Schuurman, ambtenaar van Staat.

w.g. Claessens
Voorzitter

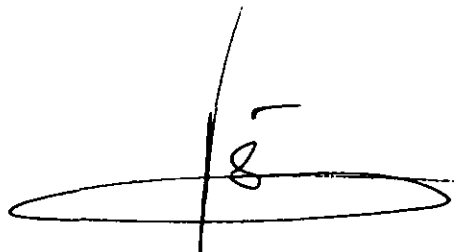
w.g. Schuurman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 24 augustus 2007

282-501.

Verzonden: 24 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' with a horizontal stroke and a vertical stroke, and a smaller 'e' or 's' shape to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer, enkelvoudig
Nevenzittingsplaats Rotterdam

Reg.nr.: AWB 06/394 en 06/416
V-nummer:

Inzake: eiseressen,
gemachtigde mr. J.L. Plokker, advocaat te 's-Gravenhage,

tegen: de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, verweerder,
gemachtigde mr. W.A. Kleingeld.

I Procesverloop

1 Eiseressen, geboren op respectievelijk bezitten de Peruaanse nationaliteit. Zij verblijven sedert 12 mei 1990 in Nederland. Op 9 en 10 augustus 2000 hebben zij aanvragen ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd gebaseerd op het Tussentijdsbericht Vreemdelingencirculaire (TBV) 2000/4, de zogenoemde diplomatenregeling. Bij afzonderlijke besluiten van 16 juli 2003 heeft verweerder de aanvragen afgewezen. Eiseressen hebben tegen deze besluiten op 5 augustus 2003 bezwaar gemaakt. Op 17 november 2005 heeft verweerder, nadat twee eerdere besluiten op het bezwaar respectievelijk waren ingetrokken en vernietigd, het bezwaar bij afzonderlijke besluiten ongegrond verklaard.

2 Op 6 december 2005 hebben eiseressen tegen deze besluiten beroep ingesteld bij de rechtbank. Verweerder heeft op 23 oktober 2006 een verweerschrift ingediend.

3 De openbare behandeling van de beroepen heeft plaatsgevonden op 7 november 2006. Ter zitting zijn verschenen eiseressen in persoon, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

II Overwegingen

1.1 Ingevolge artikel 14, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) wordt een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verleend onder een beperking verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan.

1.2 Artikel 3.4, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) geeft een opsomming van de mogelijke beperkingen als bedoeld in artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000. Ingevolge artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000 kan verweerder, tenzij het doel waarvoor de vreemdeling in Nederland wil verblijven een zodanig verband houdt met de situatie in het land van herkomst dat voor de beoordeling daarvan naar het oordeel van verweerder de indiening van een aanvraag als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 noodzakelijk is, de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, verlenen onder een andere beperking, dan genoemd in het eerste lid.

2 Verweerder stelt zich op het standpunt dat eiseressen niet voor een vergunning op grond van artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000 in aanmerking komen. Hij voert daartoe

AWB 06/394 en 06/416

2

aan dat van genoemd artikel terughoudend en alleen in uitzonderlijke gevallen gebruik wordt gemaakt. Verweerder is van mening dat er in het geval van eiseressen geen sprake is van een dusdanig uitzonderlijk samenstel van factoren dat zij voor een vergunning op de genoemde grond in aanmerking komen.

3 Eiseressen kunnen zich niet verenigen met het standpunt van verweerder. Zij voeren daartoe aan dat gelet op het feit dat zij al vanaf 1990 onafgebroken in Nederland verblijven, al die jaren niet in Peru zijn geweest, daar geen contact meer hebben met familie of kennissen er zeker sprake is van een onaanvaardbare en bijzonder schrijnende situatie indien zij nu terug zouden moeten keren naar Peru om daar hun bestaan op te bouwen. Bovendien heeft eiseres een regulier dienstverband en heeft haar dochter een opleiding hier te lande gevolgd. De dochter is in feite in Nederland opgegroeid en heeft totaal geen banden met het land waar zij geboren is. Zij is enig kind en heeft geen broers of zusters in het land van herkomst wonen. Bovendien is bij haar open longtuberculose vastgesteld, die zij hier heeft opgelopen en waarvoor zij langdurig zal moeten worden behandeld, hetgeen ook een reden is om haar verblijf hier in Nederland toe te staan.

4.1 De rechtbank overweegt het volgende.

4.2 Niet in geschil is dat eiseressen niet in aanmerking komen voor verblijf op grond van artikel 3.93 van het Vb 2000, de zogenoemde diplomatenregeling. Met de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 2 december 2005 staat dit immers onherroepelijk vast.

4.3 Bij de beoordeling van een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier op grond van artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000 dient sprake te zijn van een samenstel van redenen op grond waarvan de vreemdeling in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier. Blijkens de Nota van Toelichting (Stb. 2000, 497, p. 94) bij genoemd artikel wordt van de in het derde lid gegeven bevoegdheid terughoudend gebruik gemaakt. Bij de beoordeling van de vraag of sprake is van een zodanig samenstel van redenen dat de vreemdeling in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning heeft verweerder een zeer ruime beleids- en beoordelingsvrijheid. De rechtbank is daarbij gehouden terughoudend te toetsen en doet dat in het onderhavige geval dan ook.

4.4 De rechtbank stelt vast dat eiseressen gedurende lange tijd op grond van een geprivilegieerde status in Nederland hebben verbleven. Deze status van eiseressen dient te worden onderscheiden van een vreemdeling die in het bezit is van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd en vervolgens na een bepaalde tijd in het bezit raakt van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd. Op het moment dat de geprivilegieerde status ophoudt te bestaan, dient de betreffende vreemdeling het land van verblijf te verlaten. Eiseressen worden, als ex-houder van deze geprivilegieerde status, geacht hiervan op de hoogte te zijn.

4.5 De rechtbank is van oordeel dat verweerder in redelijkheid de gevraagde verblijfsvergunning heeft kunnen weigeren en overweegt hiertoe het volgende. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat eiseressen weliswaar langdurig in Nederland hebben verbleven, maar dat dat niet betekent dat terugkeer naar het land van herkomst bij eiseressen zou leiden tot uitzonderlijke en schrijnende omstandigheden. Het enkele langdurige verblijf van eiseressen in Nederland is niet voldoende om verblijf hier te lande toe te staan. Nu verweerder voorts heeft kunnen stellen dat ook overigens geen sprake is van

AWB 06/394 en 06/416

3

bijzondere en schrijnende omstandigheden heeft verweerder in redelijkheid de gevraagde verblijfsvergunning kunnen weigeren. Met verweerder is de rechtbank tevens van oordeel dat het feit dat eiseressen hun bestaan in Peru opnieuw moeten opbouwen, de slechte economische omstandigheden, gebrek aan privacy en slechte sociale voorzieningen in het land van herkomst aan het vorenstaande niet afdoen.

5 Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiseressen niet in aanmerking komen voor de gevraagde vergunning.

6 De beroepen zijn derhalve ongegrond.

7 De rechtbank ziet geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

III Beslissing

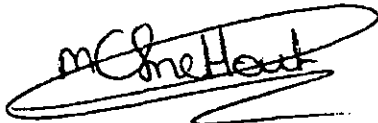
De rechtbank 's-Gravenhage,

rechtdoende:

verklaart de beroepen ongegrond.

Aldus gedaan door mr. A. van 't Laar, rechter, en uitgesproken in het openbaar op 25 januari 2007, in tegenwoordigheid van mr. M.G. Snel-van den Hout, griffier.

De griffier:

De rechter:

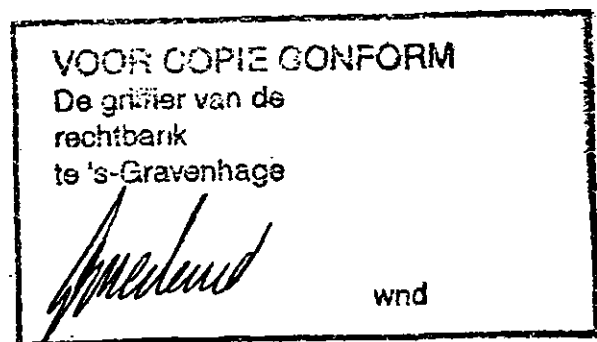

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Het beroepschrift dient één of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Voor informatie over de wijze van indienen van het hoger beroep kunt u www.raadvanstate.nl raadplegen.

afschrift verzonden op:

- 8 FEB 2007

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
- 1 MRT 2007

ZAAKNR.
AAN:
BEHANDELD: DO: PAR:

JP/00/117.sr

HOGER BEROEPSCHRIFT INZAKE DE VREEMDELINGENWET

**DE AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK
VAN DE RAAD VAN STATE**

Geven eerbiedig te kennen:

nationaliteit, geboren op vreemdelinge van de Peruaanse
en haar dochter

Peruaanse nationaliteit, geboren op **1970-01-01** vreemdelinge van de

beiden wonende te te dezer zaak woonplaats
kiezend te Den Haag aan de Prinsegracht 53 (2512 EX) ten kantore van de advocaat en
procureur mr J.L. Plokker, die verklaart bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het
instellen van dit hoger beroep. Het formulier machtiging hoger beroep
vreemdelingenzaken is aangehecht.

Appellanten stellen hiermee op de navolgende gronden bij uw Raad hoger beroep in tegen de beslissing van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, d.d. 25 januari 2007 (reg.nrs. AWB 06/394 en 06/416), aan partijen verzonden op 8 februari 2007, waarbij de door hen op 6 december 2005 ingediende beroepschriften tegen de beslissingen van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie te 's-Gravenhage d.d. 17 november 2005 ongegrond zijn verklaard. Een kopie van deze beslissing van de rechtbank gaat hierbij (productie 1).

1. Appellanten verwijzen voor de gronden van dit beroep allereerst naar de inhoud van de door hen ingediende bezwaarschriften en aanvullende beroepschriften bij de rechtbank, waarvan de inhoud hier in zijn geheel als overgenomen en ingelast dient te worden beschouwd. Tevens wordt verwezen naar de overige correspondentie die zij in het kader van de aanvraag alsmede het bezwaarschrift hebben gevoerd met de Regiopolitie Haaglanden alsmede de Minister van Integratie en Vreemdelingenzaken. Appellanten wensen het onderhavige geschil in volle omvang aan uw Raad voor te leggen.

2. Appellanten hebben op 10 augustus 2000, derhalve ruim zes jaar geleden, een aanvraag ingediend voor een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd op grond van de zogenaamde diplomatenregeling.
Daarnaast hebben zij in het kader van deze aanvraag ook uitdrukkelijk en gemotiveerd verzocht hen in aanmerking te laten komen voor een vergunning tot verblijf op grond van klemmende redenen van humanitaire aard. In eerste instantie weigerde verweerder deze aanvraag als zodanig aan te merken, maar naar aanleiding van de uitspraak van de rechtbank Haarlem van 27 juli 2005, waartegen door verweerder geen hoger beroep is ingesteld, is deze aanvraag alsnog getoetst aan art. 3.4 derde lid Vreemdelingenbesluit. Appellanten handhaven hun standpunt dat er wel degelijk sprake is van omstandigheden die zodanig bijzonder en uitzonderlijk zijn en dat deze omstandigheden zodanig schrijnend zijn dat op die grond een vergunning tot verblijf dient te worden verleend.
3. De grief van appellanten tegen de in deze bestreden uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Rotterdam, is dat de rechtbank ten onrechte overwogen en beslist heeft dat verweerder in redelijkheid de gevraagde verblijfsvergunning heeft kunnen weigeren omdat het zeer langdurige verblijf van appellanten in Nederland niet betekent dat terugkeer naar het land van herkomst bij hen zou leiden tot uitzonderlijke en schrijnende omstandigheden. Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen en beslist dat het langdurige verblijf van appellanten in Nederland niet voldoende is om hen verblijf hier te lande toe te staan. Het gaat immers niet enkel om het langdurig verblijf van eiseressen, maar ook het feit dat zij hier langdurig met toestemming van de Nederlandse autoriteiten in Nederland hebben verbleven en hier in Nederland volledig ingeburgerd zijn. Met name voor de dochter die op -jarige leeftijd naar Nederland is gekomen, hier zowel de lagere school als de middelbare school heeft gevolgd, hier nu een opleiding volgt en die volledig geïntegreerd is in de Nederlandse samenleving kan in redelijkheid niet volgehouden worden dat het niet bijzonder schrijnend is dat zij nu terug moet keren naar een land waar zij nauwelijks herinneringen aan heeft en waar zij nooit meer terug is geweest.
4. Het is voor appellanten onbegrijpelijk dat, terwijl vreemdelingen die hier met een reguliere verblijfsvergunning langer dan vijf jaar in Nederland wonen, zonder meer in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning voor voortgezet verblijf en dat zij enkel vanwege het feit dat zij legaal verblijf hebben gehad op basis van het werk bij een ambassade en dus niet op basis van de Vreemdelingenwet niet. Naar het oordeel van appellanten is hiervoor geen verklaarbare reden.
5. Het standpunt van verweerder is ook opvallend in het licht van de inmiddels aangekondigde generaal pardonregeling. Vreemdelingen die vóór 1 april 2001 een asielaanvraag hebben ingediend en die nog steeds in de procedure zijn komen in aanmerking voor een verblijfsvergunning als er geen contra indicaties zijn. Kennelijk stelt verweerder zich op het standpunt dat er in verband met de duur van de procedure in combinatie met de duur van hun toestaan verblijf bij dergelijke vreemdelingen sprake is van schrijnende omstandigheden en dat in redelijkheid verblijf niet langer kan worden geweigerd.

Nu appellanten de aanvraag ook hebben ingediend onder de oude Vreemdelingenwet en inmiddels meer dan 15 jaar in Nederland verblijven is het in het licht van de generaal pardonregeling onbegrijpelijk dat in deze zaak volgehouden wordt dat er geen sprake is van klemmende redenen van humanitaire aard.

Appellanten zijn van oordeel dat ook bij een marginale toetsing de rechtbank ten onrechte tot het oordeel is gekomen dat de door hen naar voren gebrachte bijzondere omstandigheden onvoldoende zijn om hen op grond van klemmende redenen van humanitaire aard verblijf in Nederland toe te staan.

6. Gelet op bovenstaande overwegingen zijn appellanten dan ook van oordeel dat de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, in de ten deze bestreden beslissing ten onrechte de door hen ingediende beroepschriften ongegrond heeft verklaard. De rechtbank heeft in redelijkheid niet kunnen oordelen dat er bij de door appellanten naar voren gebrachte omstandigheden geen sprake is van bijzondere en schrijnende omstandigheden zodat de gevraagde verblijfsvergunning in redelijkheid had kunnen worden geweigerd.

REDENEN WAAROM:

Appellanten zich tot uw Raad wenden met het eerbiedig verzoek dit beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de rechtbank te vernietigen, met veroordeling van de Staat der Nederlanden in de kosten van deze procedure in beide instanties, en onder bepaling dat aan appellanten het door hen betaalde griffierecht in beide instanties zal worden vergoed.

Den Haag, 1 maart 2007

Advocaat-gemachtigde